

A kutyakiállítás.

(Saját tudósítónktól.)

A sok, kutyának se való kép, szobor meg egyéb emberi alkotás kiállításba való összegyűjtése után igen helyes ötlet volt az Országos Magyar Ebtényező Egyesülettől, hogy a változatosság kedvéért most magukat a kutyákat szedte össze az ország minden részéből, hogy ketrecekbe rakva, bemutatassa az „évi termelést“ a kutyák iránt mindinkább érdeklődni kezdő nagyközönségnek.

Immár harmadizben halkul el a gödöllői vilamos harsány csengetése, amint a Tattersal lóvásárcsarnoka mellett elrohog. Strauss Richárd, ha erre járna, biztos elszégyelné magát, hogy micsoda kakofóniát képes produkálni egy olyan kétszázötven tagu zenekar, amelynek minden tagja egy és ugyanazon hangszeren játszik. Az azonban igaz, hogy ez a hangszer kiadás és lényeges körülmény az is, hogy a szereplők minden testi és lelki erejüket összeszedve működnek közre ezen a rettenetes, végenélküli szimfónikus koncerten.

Hogy egy kutyában — nevezzük csak így őket, ámbátor a katalogus kínos lelkiismeretességgel állandóan eb-nek titulálja e szimpatikus négylábúkat — mennyi szívós energia és mennyi ragaszkodó hűség van, az itt tűnik ki leginkább. Kényelmes ketrecekbe zárva, puha szalmán fekszik, azaz feküdhethet, ha nem inkább ágaskodnék naphosszat a gazdája felé. Van aztán öröm, amikor kiengedik a ketrecből, hogy néhány percnyi sétára vigyék, vagy a bíróság elé állítsák. Mert az összes kiállítók között komoly versengés folyik a díjakat illetően; az igaz, hogy a tiszteletdíjak — vagy hatvan van belőlük — szebbnél-szebbek, értékre nézve pedig akad köztük olyan is, amelyet a szakértők több száz koronára becsülnek.

Ezek a szakértők — középeurópai öltözékű ur-emberek — azonban mellékesek; a főszerepet azok játszzák, akik zöldes-szürke vadászruhába bujva, lábszárvédőt, vizálló bergsteiger-cipőt, zerge-tollas kalapot és tiroli tájszólást viselnek, egyébiránt pedig békés promontori „épp-teniesztő“k és most diadalmasan vitatkoznak a kiállított kutyák homlokcsontjának szabálytalan görbeségéről.

A Krausz Ferenc főbíró (saját állítása szerint az osztrák-magyar monarchiában általa ismert egyetlen valamirevaló kutyaszakértő) egyenkint felvonultatja maga elé a vadul ficáncoló kutyákat, megkopogtatja minden porcikájukat, elsétáltatja őket a bíró asztal előtt és miután alul-fölül, kívül-belül megvizsgálta őket, kimondja az ítéletet, amely arany-, ezüst vagy bronzérmeket juttat a boldogtalan állat boldog gazdájának, vagy pedig néha — a te-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

636

Hely

Idő

"1913"

Személy

Szerző

Cím A kutyakiállítás.

Forrás: Pesti hírlap.

Bp.

(Hely)

1913 4/13

(Idő)

(Köt. v. füz)

kintély megőrzése céljából — érdemtelennek minősíti a szerencsétlen négylábut a legcsekélyebb ki-tüntetésre is.

Közben a leggyönyörűbb feltékenységi jele-
netek játszódnak le a kutyatulajdonosok — vagyis
inkább a tulajdonosok — között. A finom, selyem-
mel, puha vánkosokkal kibélelt kalitkákban heve-
résző majomképu kis „japán chinek“ pedig még
csak nem is sejtik, hogy micsoda nagy háboruság-
nak voltak okozói . . .

Az elegáns népség — a bejárat előtt tábo-
rozó harminc-negyven magánfogat meg automobil
gazdái — inkább csak az ölebek iránt érdeklődik
és várja Augusztia főhercegnő asszony bejelentett lá-
togatását (amely azonban a kutyakiállítás snobjai-
nak legnagyobb sajnálatára elmaradt), míg a nagy-
közönség megosztja tetszését a hatalmas sörényű
bernáthegyiék, a félelmetes dán doggok, az apró,
elálló fülű francia buldoggok, meg a kövér, rózsá-
szin-orru, bohóc-képu angol buldoggok között és
juttat elismerésből a farkasfeju rendőrkutyáknak,
valamint a különböző fajtaju vadászebeknek is.

Ezek különben külön programmszámként is
szerepelnek; az elkerített helyen rendezett kotorek-
verseny hősei a drótszőrű foxterrierek, meg a
sunnyképu tacsók — magyarul: dazlik — közül
kerülnek ki. Egyik-másik győztes olyan — minden-
féle pecséttel ellátott — családfával dicsekedhetik
el, amelyet nem egy ujdonsült magyar báró meg-
irigyelhet tőle,

A hosszú, vékony, csupacsont agarak, az
Állatkert kiállította lompos pulik, a folytonosan
szimatoló vizslák meg pointerek szomorú megadás-
sal várják a kiállítás végét. Parthay Géza, az
agilis igazgató, fáradtan törölgeti gyöngyöző
homlokát, míg két hadsegőde: lovag Kerpely Béla
és ifj. Hölle Márton a díjkiosztáshoz készülődnek.

Esteledik; a ketrecek egymásután nyílnak
ki, az ismét szabadjukra bocsátott kutyák pedig
hűséges csaholással ugrálják körül gazdájukat, akik
két napra fosztották meg őket szabadságuktól és
szokott kényelmüktől. És most, hogy visszanyerték
azt, amit jogtalanul vettek el tőlük, mindent fe-
lejtve nyaldossák az emberek kezét, ruháját, a jó,
a türelmes, a hűséges, a ragaszkodó kutyák. A
szamarak . . .

*

A kotorekversenyben első díjat nyertek:
Storcz Mátyas udvari fővadász „Moritz“ nevű fox-
terrierje, gróf Széchenyi László „Elmár“ nevű
tacsója és S. Kovách Sándor „Mokassin“ nevű
foxterrierje. A legértékesebb tiszteletdíjakat a kö-
vetkező kiállítók nyerték meg: Graf Frigyes, özv.
Fónagy Józsefné, Kunossy Frigyesné, ifj. Hölb
Márton (Budaörs kennel), Waczula Rezső, Storcz
Mátyas és Dániel Ferenc. A többi tiszteletdíj, va-
lamint az arany-, ezüst- és bronzérmek nyertesei-
nek a névsorát a kiállítás igazgatósága csak né-
hány nap múlva — az írásbeli bírói jelentések be-
érkezése után — fogja majd közzétenni.